

[Teichert.]

3-4 år siden blev der oprettet ca. 200 nye brug om året. I året 1959-60 var dette antal faldet helt ned til 126 nye husmandsbrug plus 28 gartneribrug, og i 1960-61 er der indtil nu oprettet 101 nye husmandsbrug og 17 gartneribrug, altså en stærkt faldende kurve. Ser vi dernæst på antallet af kvalificerede ansøgere, viser det sig, at kurven er endnu mere faldende: for 1959-60 var der 299 ansøgere, heraf 179 kvalificerede, for 1960-61 210 ansøgere, heraf 127 kvalificerede, altså et ret voldsomt fald.

Ja, vil nogle måske sige, men der er dog stadig flere ansøgere om året end nyoprettede brug. Det kunne for så vidt se ud til at være rigtigt, men der er dog ingen ansøgere, som ikke har fået brug, hvis de ønskede det. Forklaringen er den, at mange ansøgere er, om jeg så må sige, egnsbundet; såfremt de ikke kan få et brug i den lokalitet, som de føler sig knyttet til, ønsker de ikke at få et brug. I de områder, hvor der virkelig oprettes nye brug, hvor vi har den nyindvundne jord, i Vestjylland, i Ringkøbing amt, på de nyopdyrkede arealer omkring vildmoserne er vi i den situation, at vi praktisk taget ingen ansøgere har eller i hvert fald meget få.

Hvis vi ser på selve udlånsbehovet og på, hvordan det har formet sig i de seneste år, vil vi se en tilsvarende udvikling.

Hvad først angår jordfonden, stilles der som bekendt heraf 10,9 mill. kr. årlig til rådighed til indkøb af jord og til lån. I 1959-60 er der indkøbt jord og anvist lån for i alt 11,5 mill. kr. Der er ved salg af stamparceller i samme tidsrum indkommet knapt 4 mill. kr.; det giver en reel udgift på 7,5 mill. kr., altså væsentligt mindre end det beløb, der årlig stilles til rådighed. For 1960-61 er tallene indtil nu for indkøbt jord og anviste lån 6,4 mill. kr. og for salg af stamparceller knap 3 mill. kr. eller en reel udgift på 3,5 mill. kr. I alt for disse 2 år har der været en reel udgift på 11 mill. kr. eller omtrent det, der anvises pr. år.

Nu ved jeg meget vel, at der gør sig det forhold gældende i administrationen, at de beløb, der indkommer ved salg af stamparceller, går ind i jordfonden igen og kan ikke på ny komme til anvendelse, før der kommer nye bevillinger; og det er grunden

til, at vi til trods for det forholdsvis beskedne behov i relation til udlånsbeløbene årlig oplever og formodentlig mange år frem i tiden kommer til at opleve, at den højtærede landbrugsminister kommer til folketinget, til finansudvalget og beder om en forhøjelse af lånebeløbet for det pågældende år. Det skyldes altså det forhold, at den indtægt, jordfonden har ved salg, bindes og først kan anvendes på ny, efter at der igen er givet en bevilling.

Hvis vi ser på jordfondens samlede udvikling gennem de seneste år — jeg har set på de sidste 5 år fra 1954 til 1960 — viser det sig, at den er vokset med over 25 mill. kr., altså med mere end 5 mill. kr. pr. år. Det viser klart, at det er ikke midler, man savner, det er snarere muligheder for at kunne anvende dem.

Hvad angår de direkte udlån af statskassen, har vi det samme forhold. Ser vi på de sidste 2 år — der stilles som bekendt 20 mill. kr. årlig til rådighed — er der for 1959-60 kun anvendt 14,5 mill. kr. af disse 20 mill. kr.; til rest er der altså 5,5 mill. kr. Indtil nu er der for 1960-61 brugt 8,5 mill. kr., til rest er der 11,5 mill. kr. Altså er der til rest for de sidste 2 år 17 mill. kr.

Når vi dertil føjer, at landbrugsministeren i henhold til udlånslovens § 7, stk. 4, har ret til at overføre udlånsbeløb, der ikke er anvendt i det ene finansår, til det næste finansår, vil der også her ske en ophobning af de midler, vi har til rådighed, en ophobning, man overhovedet ikke har brug for. Lægger man dertil, at man ved henvendelse til den nye realkreditfond for landbruget kan få den oplysning, at fonden i høj grad anser det for en af sine opgaver at medvirke ved långivning på de områder, der her er tale om — man har specielt nævnt indkøb af suppleringsjord, tillægsjord — er det i hvert fald ikke pengemidler, der mangler på disse områder. Tværtimod, det, der mangler, er muligheden for at få anvendt de beløb, man har til rådighed.

Jeg ved, at ministeren hertil plejer at svare: ja men vi har jo en landbokommission, der sidder og arbejder; vi må afvente det resultat, den kommer frem til. Jeg afventer med stor interesse denne landbokommissions arbejde. Jeg stiller store forventninger til resultatet af det, men tiden går jo. Vi har store problemer, der trænger